

РЕШЕНИЕ

№ 1413

гр. Пловдив, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330110367 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано по предявени от „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД
пасивно субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни иски с
правно основание по чл. 318 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както следва:

1. за осъждане на Я. Н. А. да заплати сумата от 1 223, 15 лв.,
представляваща $\frac{3}{4}$ (съобразно дела ѝ в съсобствеността) от стойността на
доставената за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2020 г. топлинна енергия до
обект, находящ се в гр. П, *****, и за заплащане на сумата от 232, 56 лв.,
представляваща $\frac{3}{4}$ от начисленото обезщетение за забава за периода от
02.11.2018 г. до 23.06.2021 г., ведно със законна мораторна лихва върху
главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 24.06.2021
г., до окончателното изплащане на задължението, и

2. за осъждане на Н. Г. А. да заплати сумата от 407, 72 лв.,
представляваща $\frac{1}{4}$ (съобразно дела му в съсобствеността) от стойността на
доставената за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2020 г. топлинна енергия до
обект, находящ се в гр. П, *****, и за заплащане на сумата от 77, 52 лв.,
представляваща $\frac{1}{4}$ от начисленото обезщетение за забава за периода от
02.11.2018 г. до 23.06.2021 г., ведно със законна мораторна лихва върху

главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 24.06.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че между него и ответните страни е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия (ОУ), чиито клаузи съгласно чл. 149, ал. 1 ЗЕ са обвързали всички абонати на топлопреносното предприятие, без да е било необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Твърди, че процесният имот, находящ се в гр. П, *****, е бил собственост на Г. М. А. и Я.. Н. А. в режим на съпругеска имуществена общност, като след смъртта на Г. М. А., правото на собственост преминало върху неговите наследници, при следните наследствени дялове - $\frac{3}{4}$ за Я.. Н. А. и $\frac{1}{4}$ за Н. Г. А.. Счита, че наследниците отговарят за стойността на потребената топлинна енергия, начислена след смъртта на техния наследодател, в качеството им на съсобственици на имота, съобразно с дела им в съсобствеността. Поддържа, че съгласно общите условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е осъществил насрещната парична престация – да заплати установената покупна цена. Твърди, че за процесния период е доставена топлинна енергия, а търговецът извършващ дялово разпределение – „Техем Сървисис“ ЕООД, е разпределил за имота на ответните страни топлинна енергия на стойност от общо 1630, 87 лв., представляваща топлинна енергия за отопление, топлинна енергия, отдадена за сградна инсталация, както и такса за дялово разпределение. Твърди, че начислената на ответника топлинна енергия е доставена и разпределена съобразно с изискванията на ЗЕ и подзаконовите нормативни актове. Доставената услуга на посочената стойност, не била заплатена, поради което и длъжникът е изпаднал в забава. Претендира присъждане на разноските, сторени в заповедното и исковото производство.

Ответната страна Я.. Н. А. не е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Н. Г. А.. Твърди, че за периода, за който се претендира стойността на топлинната енергия, родителите му се разболели, като баща му починал, а майка му била с инвалидност на легло, като тази е причината, поради която задълженията не са заплащани. Твърди, че предявените искове не отговарят на реалните размери на задълженията, тъй като задълженията за 2017 г. и за 2018 г. били погасени. Сочи, че не оспорва задълженията за останалия

период, като моли ищецът да бъде задължен да представи актуално счетоводно извлечение за дължимите суми, след което ще уточни какъв размер от задължението признава, като непогасен.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с пасивно субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание по чл. 318 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на три групи материални предпоставки (юридически факти): 1. наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и 2) продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Договорът за доставка (продажба) на топлинна енергия се счита за сключен с конклюдентни действия – арг. чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ), а топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ. От представените в производството по делото доказателства – препис на два ежедневника, в които са били публикувани общите условия на дружеството, се установява, че е спазена процедурата, установена в Закона за енергетиката досежно влизане в сила на последните.

Ищецът е представил препис – извлечение от сметката на Г. М. А. с клиентски № *****, както и справка за доставена топлинна енергия по количество и стойност. Така представените документи представляват частни свидетелстващи документи по смисъла на чл. 180 ГПК, обективиращи изгодни за техния издател факти. В този смисъл тези писмени доказателствени средства притежават само формална доказателствена сила за обстоятелството, че съдържат удостоверително изявление, направено от субекта, сочен като техен издател.

Представен е и препис от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от “Топлофикация Пловдив” ЕАД на потребителите в гр. Пловдив, чрез представяне на препис от двата ежедневника, в които

последните са публикувани.

Ищецът твърди, че ответните страни – в качеството им на наследници на Г. М. А., са потребители на предоставяните от ищцовото дружество по доставка на топлинна енергия, в качеството им на собственици, по силата на наследствено правоприемство, на процесния топлоснабден имот, находящ се в гр. П, *****.

Обстоятелството, че процесният обект е бил собственост на Г. М. А. не е спорно между страните по делото, като посоченото обстоятелство се установява от приложените по делото писмени доказателства, а именно Договор от 30.06.1994 г. за присъединяване на етажната собственост, находяща се гр. П, *****, към топлопреносната мрежа и приложения към договора списък на етажните собственици, в който Г. М. А. е посочен като собственик на апартамент № *****

По делото е приложено удостоверение за наследници на Г. М. А., от което се установява, че последният е починал на ***** и е оставил за свои наследници своята съпруга Я. Н. А. и своят син Н. Г. А..

Следователно след смъртта на Г. М. А. съпружеската имуществена общност е прекратена на основание чл. 27 от Семейния кодекс, като на основание чл. 28 СК дяловете на съпрузите са равни, т.е. след прекратяване на брака, ответната страна Я.А. е придобила $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния недвижим имот, като останалата $\frac{1}{2}$ ид.ч. на починалия съпруг се наследява от всички наследници.

Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗН децата на починалия наследяват по равни части, като на основание чл. 9, ал. 1 ЗН съпругът наследява част, равна на частта на всяко дете, т.е. двамата ответници наследяват по $\frac{1}{4}$ ид.ч. от дела на починалия съпруг.

Следователно от така представените доказателства се установява, че ответната страна Я.А. е собственик на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот, а ответникът Н.А. – на $\frac{1}{4}$ ид.ч.

По така изложените съображения следва да се приеме, че ответните страни в качеството им на съсобственици на процесния имот имат качеството потребители, като между страните е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия, като правният спор по настоящото.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно

самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

При предявен от кредитора срещу един от съсобствениците, облигационен иск за задължение за консумативни разноски, свързани с ползването на съсобствения имот, какъвто е настоящия установителният иск за задължение за доставена топлинна енергия за битови нужди, следва да намери приложение разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗС, съгласно която всеки от съсобствениците отговаря за задължението към кредитора **съразмерно с дела си** в съсобствеността. За да достигне до този правен извод съдът съобрази и постановките, изложени в мотивите на *Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС*, в което се приема, че следното: „Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг“.

Правното действие на сключения договор за търговска продажба на топлинна енергия попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ – арг. чл. 318, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По тези търговски правоотношения за ищеца са породени две основни облигаторни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника – да заплати уговорената пазарна цена с ДДС и да получи вещите, предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на

страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът **трябва да изпълни своето задължение** за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Съгласно разпоредбата на чл. 66 от Наредба № 16-334 от 0-6.04.2007 г. за топлоснабдяването количеството топлинна енергия, доставено в сградата, се разпределя според различните видове потребление - за битово горещо водоснабдяване, отопление, вентилация и климатизация. В случая ищецът претендира стойността на топлинна енергия, доставена за битово горещо водоснабдяване и за сградна инсталация.

Между страните в производството е безспорно обстоятелството, че до процесния топлоснабден имот е доставена топлинна енергия в претендираното от ищцовото дружество количество, като основаният правен спор между страните се съсредоточава относно размера на исковите претенции с оглед въведеното от ответника Н.А. възражение за частично погасяване на задълженията чрез плащане.

От заключението на приетата по делото без възражения на страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че стойността на доставената за процесния имот топлинна енергия, с включена такса „услуги измерване, обслужване“ за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2020 г. е в размер на сумата от 1 630, 87 лв. с ДДС. Експертизата е установила, че за процесния период са издадени два броя кредитни известия за суми, които са прихванати от ищцовото дружество. Вещото лице е установило, че при ищцовото дружество са налице данни за плащане на сумата от 479, 55 лв., като е заплатено и обезщетение за забава към част от фактурите. Експертизата е установила, че непогасеният остатък от главницата за процесния период, след плащания и прихващания, е в размер на сумата от 1 151, 32 лв. за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. В отговор на поставения служебно от съда въпрос вещото лице е определило размерът на обезщетението за забава върху непогасения остатък от главницата, считано от датата, следваща настъпване на падежа на първата непогасена фактура, до 24.06.2021 г. Установено е, че за периода от 02.02.2019 г. до 24.06.2021 г. обезщетението за забава е в размер на сумата от 187, 49 лв.

Следователно общият размер на непогасеното задължение за топлинна енергия, доставена до процесния имот е в размер на сумата от **1 151, 32 лв.** за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г.

Тъй като потребителят на топлинна енергия не е изпълнил точно в

темпорално отношение своята насрещна парична престация за заплащане стойността на потребената топлинна енергия, той е изпаднал в забава и дължи обезщетение за причинените на ищеца вреди, изразяващи се в пропуснатата полза, като това обезщетение е в размер на претендираната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Обезщетението за забава следва да се определи върху общо дължимата сума за потребена топлинна енергия и такса дялово разпределение от 1 151, 32 лв., като след изчисляване на общия размер на обезщетението следва да се съобрази каква част следва да се възложи в тежест на двамата ответници. В чл. 34, ал. 1 от ОУ е уговорено, че потребителят-купувач е длъжен да заплати цената на месечно доставената топлинна енергия и сумата за услугата дялово разпределение за топлинна енергия в 30 - дневен срок след изтичане на периода. Потребителят дължи обезщетение за забава върху за периода от 02.02.2019 г. до 23.06.2021 г. в размер на сумата от **187, 49 лв.**, определен при съобразяване на заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза.

Предвид установения от съда наследствен дял на двамата ответници, последните носят отговорност за обичайните разноски, свързани с ползването на имота, съобразно дела им в съсобствеността, или $\frac{3}{4}$ за Я. Н. А. и $\frac{1}{4}$ за Н. Г. А..

По така изложените съображения предявените искове срещу Я. Н. А. следва да бъдат уважени за сумата от 863, 49 лв. за главница, дължима за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. и обезщетение за забава за периода от 140, 62 лв. за периода от 02.02.2019 г. до 23.06.2021 г., като за разликата над уважения размер за главница от 863, 49 лв. до 1 223, 15 лв. и за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2018 г. и за разликата над уважения размер за обезщетение за забава от 140, 62 лв. до 232, 56 лв. и за периода от 02.11.2018 г. до 01.02.2019 г. предявените искове следва да бъдат отхвърлени.

Предявените искове срещу Н. Г. А. следва да бъдат уважени за сумата от 287, 83 лв. за главница, дължима за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. и обезщетение за забава за периода от 46, 87 лв. за периода от 02.02.2019 г. до 23.06.2021 г., като за разликата над уважения размер за главница от 287, 83 лв. до 407, 72 лв. и за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2018 г. и за разликата над уважения размер за обезщетение за забава от 46, 87 лв. до 77, 52 лв. и за периода от 02.11.2018 г. до 01.02.2019 г.

При този изход на правния спор, с оглед уважената част от предявените искове, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените в настоящото съдебно производство разноски.

В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 120, 23 лв. и депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 120 лв. Съдът при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото размерът на юрисконсултското възнаграждение,

определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде в размер от 120 лв. Следователно общият размер на сторените от ищеца разноси в исковото производство е 360, 23 лв., от които с оглед уважената част от предявените искове, съобразно материалния интерес, следва да бъде присъдена сумата от **248, 48 лв.**

Тази сума следва да бъде разпределена между ответните страни – съобразно дела им в съсобствеността, поради което Я.. Н. А. следва да заплати разноси от 186, 36 лв., а Н. Г. А. разноси от 62, 12 лв.

В полза на ответните страни се следват разноси, предвид частичното отхвърляне на предявените искове, но не подлежат на присъждане, тъй като такива не са сторени и претендирани.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 318, ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД Я.. Н. А., ЕГН *****, с адрес гр. П, *****, да **заплати** на “ЕВН България Топлофикация” ЕАД, ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. “Христо Г. Данов” № 37, сумата от сумата от **863, 49 лв.**, представляваща $\frac{3}{4}$ (съобразно дела ѝ в съсобствеността) от стойността на доставената за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. топлинна енергия до обект, находящ се в гр. П, ***** и на сумата от **140, 62 лв.**, представляваща $\frac{3}{4}$ от начисленото обезщетение за забава за периода от 02.02.2019 г. до 23.06.2021 г., ведно със законна мораторна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 24.06.2021 г., до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за разликата над уважения размер за главница от 863, 49 лв. до пълния предявен размер от 1 223, 15 лв. и за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2018 г. и за разликата над уважения размер за обезщетение за забава от 140, 62 лв. до пълния предявен размер от 232, 56 лв. и за периода от 02.11.2018 г. до 01.02.2019 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 318, ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД Н. Г. А., ЕГН *****, с адрес гр. П, ул. *****, да **заплати** на “ЕВН България Топлофикация” ЕАД, ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. “Христо Г. Данов” № 37, сумата от сумата от **287, 83 лв.**, представляваща $\frac{1}{4}$ (съобразно дела му в съсобствеността) от стойността на

доставената за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. топлинна енергия до обект, находящ се в гр. Пловдив, ***** и на сумата от **46, 87 лв.**, представляваща $\frac{3}{4}$ от начисленото обезщетение за забава за периода от 02.02.2019 г. до 23.06.2021 г., ведно със законна мораторна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 24.06.2021 г., до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за разликата над уважения размер за главница от 287, 83 лв. до пълния предявен размер от 407, 72 лв. и за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2018 г. и за разликата над уважения размер за обезщетение за забава от 46, 87 лв. до пълния предявен размер от 77, 52 лв. и за периода от 02.11.2018 г. до 01.02.2019 г.

ОСЪЖДА Я. Н. А., ЕГН *****, да **заплати** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на “ЕВН България Топлофикация” сумата от **186, 36 лв.** – разноски в исковото производство по гр.д. № 10367/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

ОСЪЖДА Н. Г. А., ЕГН *****, да **заплати** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на “ЕВН България Топлофикация” сумата от **62, 12 лв.** – разноски в исковото производство по гр.д. № 10367/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____